

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Tomáše Zubka v právní věci žalobce **Mgr. Františka Látala**, daňového poradce se sídlem Rýmařov, Strálecká 10, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro Moravskoslezský kraj** se sídlem Ostrava, Na Jízdárně 3, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se po právní moci tohoto rozsudku vrací z účtu Krajského soudu v Ostravě přeplatek na zaplaceném soudním poplatku ve výši 1.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného představovaného vyrozuměním žalovaného ze dne 12.8.2015 č.j. 2594091/15/3205-50521-806786, o neúčinnosti opravného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2004 daňového subjektu Ing. J. H., zastoupeného žalobcem, zaevidovaného žalovaným dne 16.6.2015.

Podle § 82 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), každý, kdo tvrdí, že byl **přímo** zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen **přímo** proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Soud konstatuje, že žalobce vystupoval v řízení, z něhož napadený úkon správního orgánu vzešel, jako zástupce daňového subjektu, kdy předmětné vyrozumění deklarovalo neúčinnost podání tohoto daňového subjektu, týkalo se daňové povinnosti tohoto daňového subjektu, čímž směřovalo přímo vůči tomuto daňovému subjektu. Toto vyrozumění nezaložilo žádnou daňovou či jinou povinnost žalobce samotného. Žalobce proto není podle § 82 s.ř.s. aktivně věcně legitimován k podání nyní posuzované žaloby.

Podle bohaté, konstantní, dlouhodobé a neměnné judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví nemůže být přímo na svých právech dotčen ten, kdo v řízení vystupoval jako zástupce účastníka řízení, aniž by byl přitom účastníkem řízení sám (srov. např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 10.6. 2009 č.j. 30 Ca 158/2007-58, usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20.10.1994 č.j. 6 A 255/93-18, aj.).

Je tak zjevné, že napadený úkon správního orgánu směřoval přímo proti žalobcem zastupovanému daňovému subjektu, nikoli přímo proti žalobci samotnému.

Za této situace soud zvažoval, zda se nejedná o případ, kdy by byla žaloba podána osobou zjevně neoprávněnou ve smyslu § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. Vyšel přitom z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16.12. 2008 č.j. 8 Aps 6/2007-247, Sb. NSS č. 1773/2009, kde rozšířený senát dovodil, že postavení žalobce jako účastníka řízení o žalobě podle § 82 s.ř.s. je (...) dáno jeho tvrzením. (...) Ustanovení § 82 s.ř.s. tak pod nadpisem „aktivní legitimace“ vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce podat, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniku příslušnému procesně právnímu vztahu a vedl soud k rozhodnutí, tj. výroku směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva. V průběhu řízení je proto nutno zkoumat, zda žalobce tvrzenou aktivní věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl (...). V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí subjektivní právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Posouzení jednotlivých definičních znaků tvrzeného nezákonného zásahu (zkrácení na právech, nezákonnost zásahu) představuje vždy úvahu ve věci samé, která v konečném důsledku může vést nanejvýš k zamítnutí žaloby (...), nikoliv k jejímu odmítnutí pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení.

Uvedený závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vylučuje, aby byla zásahová žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. c) s.ř.s. proto, že napadený zásah nesměřoval přímo vůči žalobci. Taková okolnost je proto důvodem k zamítnutí žaloby podle § 87 odst. 3 s.ř.s., což soud učinil výrokem I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto řízení žádné náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost.

Žalobce spolu s podáním žaloby zaplatil soudní poplatek v kolkových známkách v celkové výši 3.000,- Kč. Soudní poplatek ze zásahové žaloby však podle pol. 18 odst. 2 písm. d) Sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, činí toliko 2.000,- Kč. Proto soud podle § 10 odst. 1 tohoto zákona rozhodl též o vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku žalobci.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **l z e** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Ostravě dne 15. října 2015

Za správnost vyhotovení:
Bc. Marcela Pudichová

Mgr. Jiří Gottwald, v. r.
předseda senátu